

2019. DECEMBER 24. KEDD

Szeretetházban álmodik egy megtörtént gólról

SCHUMANN PÉTER NEM SZERETI, HA FELTŰNÉST KELT AZ AMPUTÁCIÓI MIATT
Pajor-Gyulai László

Egy kép inspirálta a látogatást: Schumann Péter boldogan mosolyog a kamerába. A barátai kivitték az idén egy Fradi-Újpest meccsre, ül a tolószékben, és tényleg mosolyog. Egykor ő is főszereplője volt a derbinek, még gólt is szerzett. Akkoriban aligha sejtette, hogy az élet milyen sorsot szán neki.

Nemigen jönnek a kérdések. Ül velem szemben fájdalmas tekintettel, és várja, hogy kérdezzek, elvégre ezért jöttem. Egy újpesti idősök otthonába, ahol 65 évesen még semmi keresnivalója nem lenne, de a sors kegyetlensége ide sodorta. Igen, kegyetlensége, hiszen hogyan másként minősíthetnék azt, hogy amputálták azokat a testrészeit, amelyeknek a legnagyobb sikereit és élményeit köszönheti. De tényleg: hogyan hangzik egy olyan kérdés, hogy mit érez egy ízig-vérig futballista, ha a két lába nélkül kényszerül élni?

Ülünk tehát egymással szemben Schumann Péterrel, ő vár, én pedig hallgatok. Korábbi sógora, Mucha József, a Ferencváros egykori válogatott játékosa a háttérbe vonul; ő hozta össze ezt a találkozót, ő hozott be az otthonba. Micsoda fintora a sorsnak: a vérbeli fradista és a vérbeli újpesti egy családot alkotott, és előbbi a mai napig gondoskodik Péterről, aki most is Újpest-címeres pólóban ül a tolószékében. Ezen gondolkodni azonban pusztán időhúzás, végül kinyögöm: mi történt?

– A kétezres évek derekán egy öregfiúkmeccs után észrevettem, hogy a futballcipő feltörte a lábamat – kezdi mesélni nagy sóhajjal, bizonyára sokadszor. – Láttam egy kisebb sebet, nem izgatott különösebben, kezegettem, de nem akart elmúlni, majd fájni is kezdett. Néhány hónap múlva egy orvos azt mondta, a seb elfertőződött, ráadásul érszűkületem is van, és sürgősen műteni kell. Beépítettek műeret, de közben a hajszálerek annyira elhaltak, hogy közölték velem, vagy beleegyezem az amputációba, vagy meghalok. Természetesen belementem, de mondtam az orvosnak, úgy vágja le a lábamat, hogy azzal rúgtam az első NB I-es góloomat.

Csak a látogatók hoznak némi változatosságot a kerekesszékekbe kényszerült egykori játékos életébe

Fotó: Mirkó István

Schumann Péter 1975. február -22-én a Pécs ellen játszotta első élvonalbeli meccsét az akkoriban a bajnokságokat sorozatban nyerő Újpestben. A kötődés családi eredetű, édesapja edzőként dolgozott a Megyeri úton. Az a bizonyos első gól két évvel a bemutatkozás után esett a Népstadionban, ő szerzett vezetést a liláknak az MTK ellen 5-2-re megnyert mérkőzésen. Később, 1980-ban Tatabányára igazolt, ahol az utolsó meccsén két esztendő elteltével a Bányász 4-0-ra kiütötte a hazai szinten klasszisokkal felálló Bp. Honvédot. Később is játszott, de már csak az öregfiúkban, a Duna Cipő együttesét erősítette, annak az egyik mérkőzése után kezdődött el a kálváriája.

– Kaptam egy olcsó műlábat, a legolcsóbbat, de nem tudtam vele járni. A másik lábamat erőltettem, és egyszer csak az is fájni kezdett, és ebben is felfedezték az érszűkületet. Ezúttal is csak az amputáció menthette meg az életemet, azaz nem maradt más választásom, így tíz év leforgása alatt elveszítettem mindkét lábamat. Az egyik újság azt írta, meglegyintett az öngyilkosság gondolata, de ez kitaláció. Nem mondtam ilyet, nem is volt így, de lehetetlen leírni, milyen érzés volt azt látni, hogy eltűntek a lábaim. Aztán jött az újabb műtétek sora, a felfekvésből eredő gondok, a sipolyok, a vastagbelemet kivezették az oldalamba, -emiatt hosszabban nem tudok meglenni társaságban, ráadásul ülni is nehéz, hiszen nincs combcsontom, csak hús van ott, és ez nagyon fájdalmas tud lenni. Bele kellett törődnöm, ezentúl így kell élnem.

Két évet töltött el Budakeszin az Országos Rehabilitációs Intézetben, a szobatársa egy régi játszótárs, Törőcsik András volt. Később, amikor már kijöhetett, egy másik korábbi társ, Fekete László, valamint Jurácsik Mátyás motort szerzett a kerekesszékre, amellyel könnyebben tudott közlekedni, mehetett akár vásárolni is – tehát élhetett. Ám jöttek az újabb műtétek, és új megoldásokat kellett keresnie. Ő szeretetháznak nevezi az idősek otthonát, ahova a korábbi polgármester, Wintermantel Zsolt közbenjárására került be. Messze ő a legfia-talabb, ráadásul mindössze hárman vannak férfiak, ám egyikük nem lát és nem hall, így aztán még egy ulti-partit sem tudnak összehozni. A televízión mindössze három csatorna fogható, alig talál érdekes műsort, és lassan telnek a napok, nehezen tudja lekötni magát.

– A fiam öt év után nemrég jött haza Németországból, a lányom itt lakik Újpesten, jön, törődik velem, amikor kell. A volt barátnőm, Kati nagyon rendes, ezt a kocsit is tőle kaptam, amelyekben most ülök, és Mucha Józsi is bármikor számíthatok. Az MLSZ alapítványától többször is kaptam segítyt, tavaly ilyenkor az Újpest Baráti Kör megajándékozott, néhány korábbi

játékos társ is meglátogat. Ha jó idő van, egy barátom, aki ügyesen mozgat, kivisz a Megyeri útra, ahol bérletem van a VIP-be. Kicsit zavar a sok kérdezősködés, nem szeretek feltűnést kelteni, ezért másoktól kissé távolabbról nézem a meccset.

A legrosszabb a tekintetében a reménytelenség. Mondja is, ez már nem lesz jobb, így nemigen törheti a fejét célokra, reggel felkel, este lefekszik, és a kettő között alig történik valami. Persze ha a három csatornából valamelyik meccset ad, azt feltétlenül megnézi. Mielőtt elbúcsúzunk, halvány mosollyal mondja:

– Tudja, olykor álmodom. Csodás érzés újra átélni azt, amikor a Fradi ellen megindultam a felezővonalról, mindenkit kicseleztem és gólt lőttem. Ez megtörtént, és jó, hogy előjöhöt álomban.

A léleknek is fontos

Schumann Péter többször is kapott segítyt az MLSZ Focisegély Alapítványától. Ezt 2011-ben hozták létre, eredetileg azoknak az egykori válogatott futballistáknak a megsegítésére, akik szociális vagy egészségi helyzetük miatt rászorultak erre. Különösen az egykori bányászklubok játékosai kerültek veszélybe, mert ott az egész régió elszegényedett, de másoknak is tudott gyorssegélyt nyújtani az alapítvány, amely ma már egykori edzőknek – köztük korábbi szövetségi kapitánynak is! – vagy éppen játékezetőknek is a hóna alá tud nyúlni. Érdekeség, hogy az MLSZ fegyelmi bizottsága által kiszabott pénzbüntetése az utolsó fillérig az alapítványt gazdagítják; eddig 170 segélyezettnek 77 millió forintot osztottak ki. A 350 ezer forint például Schumann Péter sorsát alapvetően nem változtatja meg, de a visszajelzések alapján lelkileg erősíti a rászorulókat, mert azt sugallja, hogy nincsenek egyedül, és a futball közege szemmel tartja őket.